

ואורה הנשמה, בטרם מתלבט באש, אוטם שלוחים צווחים אליהם ואומרים: הגם. ובזמן שמתלבטת, אוטם מנגנים יוצאים עמה מאוות מקום, ומזקינים אותה לפתחו של גן עדן ששם אוטם שליחים, ואומרים להם: הנם. אלה הם הנשמות הנם. ואלה הן שהתלבטה. ואו מכnisim אותה.

ובמה היא שבורה מותך אותו שבר של התלבנות של הגיהנום (של אחותו) של אותו שבר של האש התחזונה. ואף על גב שיורדת מלמעלה, (אבל) כיון שמיועה לאرض למטה, היא אש שאיננה דקיקה, והנשמה נענתה בה ונסברת. ואנו מקדוש ברוך הוא מוציא שמש שפארה מאותם ארבעה פתחים שפאים ברקיע שמעל הבן, ומגיע לאורה נשמה ונរפא. זהו שבחות (מלacci ג) ורודה לכם יראי שמי שמש

צדקה ומרפא בכנפהה. בפעם השנייה, אחר שישבה בגן עדן שלמטה, כל אותו זמן ישיבה ועד עכשו אינה נפרדת מאותם דברים של מראה העולם קזה מכל וכל. וכשהמעלים אותה למعلاה, צירכה להפרד מכל מראה ומכל הדברים שלמטה. ומעבירים אותה באתו נהר דינור, ואנו הנשמה מתלבנת בו מכל וכל, ויוצאת ונראית לפני רבון העולם ברוכה (ברוחה) מכל הארץ. כיון שפסफכלה באוטו אור, נראת ונשלחת מהכל. ואנו עומדות אותה ונשות בלבושים, מתחטרים לפני רבוֹם. אשרי חלוקם של הצדיקים בעולם הזה יכעולם הבא.

ואוֹתָן נשמות שבגן עדן שלמטה משוטטו בכל ראיי הדברים ושבות, וועלות עד אותו מקום

וההוא נשמה עד לא אתלבנת בנורא, אינון שליחין לגבייהו, ואמרי הנם. ובזמן דהיא אתלבנת, אינון ממן נפקין עמה מהhoa אחר, וימני לה לגבי פתחה דגנטא דעתן, תמן אינון שליחין ואמרי לוֹן הנם. הא אינון נשמתין דהא אתלבנו, כדיין לעילן להיא נשמתא בגנטא דעתן.

ובמה איה תבירה מגו והוא תבירו דאתלבנותא דגיהנם. (ס"א דהוא) דהיא תבIRO דאשא תפאה. ואף על גב דנחתת מלעילא, (אבל) כיון דמطا לארעא לתפה, איהו אשא דלא דקיק, ונשmeta אתענשא ביה, וatabrah. כדיין קדשא בריך הוא אפיקشم שא דנהייר מאינו ארבע פתחין בנהרין בركיעא דעל גנטא, ומطا להיא נשמתא בתסיאת. הדא הוא דכתיב, (מלacci ג) וזרחה لكم יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפהה. זמנא תנינא, לבתר דיתבא בגנטא דעתן דלתפה, כל הוא זמנא דיתבא ועד

כען לא אתפרשת מאינו מלין דחיזו דהאי עולם מכל וכל. ובכד סליקין לה לעילא, אצטראיך לאתפרשא, מכל חייו ומכל מלין דלתפה. ואעboro לה בההוא נהר די נור, כדיין נשמתא אתלבנת ביתה מכל וכל. ונפקת ואתחזיאת קמי מארי דעלמא בריכא (ר"א בריכא) מכל סטרין. כיון דאספלה בההוא נהר אטסיאת ואשתלים מכלא. וקידין קיימין אינון נשמתין בלבושים, מתעטרין קמי מאריהן. זבחה חולקיהון (דף ר"ב ע"א) דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאי.

ואינון נשמתין בגנטא דעתן דלתפה, שטאן בכל רישי ירחוי ושבתי, וסלקין עד הוא אחר דאקרי חומות ירושלים. תמן כמה

שנתקרא חומות ירושלים, ששם בפה מנגנים ומרכבות ששותם רמים אוטם החומות, שפטות (ישעה ס) על חומותיך הפקדתי שמרים. וועלם עד אותו מקום, ולא נוכנות פנימה עד שמתבלנות, לשם משתחוות ושמחה מאותו

אור, ושבות לתוכך הגן. יוצאות שם ומשותות בעולם, ורואות באוטם הגופות של הרשעים ובאותו ענש שלהם, שכתוב (ישעה ט) ויצו וראו כי בפגרי האנשים הפשעים כי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכלبشر. מה זה לכלبشر? לאוטם שר הא גופים שביבם, והרי פרשוו. ואחר משוטטים ומסתכלים באוטם בעלי מכובים ובני מחלות, ואוטם שוטבליםם על היחוד של רבונם, ושבים ואומרים למשיח.

בשעה שאומנים לו למשיח את צער ישראל בגולותהון, וaina חיביא די בהון, שלא מסתפל למנדע למאריהון, ארום קלא ובקי, על איונון חיבין דבשו. הדא הוא דכתיב, (ישעה ג) והוא מחולל מפשיעינו מודcka מעונתינו. שבות אונן נשומות ועומדות במקומן.

בנן עדן יש היכל אחד שנתקרא היכל בני המחלות. אז הפשיח נכנס לאותו היכל, וקוווא לכל המחלות והמכובים וכל יסורי ישראל ונוטל עליו, לא היה אדם יכול לסייע לאלה שעלו. ואלמלא שהוא מלך מעלינו. ואלמלא שארם נטהר, והוא לא יוכל עלייה. ואלמלא דאייה אקליל מעלייה דישראל, ונטיל עלייה, לא היו בר נש דיכיל למסבל יסוריון דישראל, על עונשי דאורייתא. הדא הוא דכתיב (ישעה ג) אכן חליינו הוא נשא וגוי. כמו כן רבינו

משום שאין חשבון לאוטם יסורים שעומדים על אדם בכל

ממן וرتיכין דנטרי אינון חומות. דכתיב, (ישעה סב) על חומותיך ירישלים הפקדתי שומרים. וסלקין עד ההוא אמר, ולא אלא לגו, עד דאלבן. ומפני סגדין, ותדא מיה הוא נדרו, ותיבין לגו גנטא.

נקין מפן ושתאן בעלה מא, וחמאן באינון גופין דחיביא, בההוא עונשא דילהון, דכתיב, (ישעה טו) ויצו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכלبشر. מי לאיל כלبشر. לאין שאר גופין דבשחניןיה, והא אוקמא. ולבתר משטחי ומסתפלן באינון מאריהון דכאין, ובני מרעין, ואינון דסבלין על יהודא דמאריהון, ותבין ואמרין לייה למשיחא.

בשעתא דאמرين לייה למשיחא צערاء דישראל בגולותהון, וaina חיביא די בהון, שלא מסתפל למנדע למאריהון, ארום קלא ובקי, על איונון חיבין דבשו. הדא הוא דכתיב, (ישעה ג) והוא מחולל מפשיעינו מודcka מעונתינו תיבין איונון נשותין וקיעמין באורייה.

בגנטא דעתן אית היכל אחד, דאקרי היכלא דבנוי מרעין. כדין משיח עאל בההוא היכלא, וקרוי לכל מרעין וכל כאין, כל יסוריון דישראל, דיתוון עלייה, וכלהו אתיין עלייה. ואלמלא דאייה אקליל מעלייה דישראל, ונטיל עלייה, לא היו בר נש דיכיל למסבל יסוריון דישראל, על עונשי דאורייתא. הדא הוא דכתיב (ישעה ג) אכן חליינו הוא נשא וגוי. בגונא דא רבוי אלעזר בארעא.

בגון דלית חשבנה, לאין יסוריין דקיעמין